

עלילה לתרופה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מזהר"ן מברסלב זיע"א

'תגזול' עתים לתורה! מתוך כל הטיידרות והמניעות!

יום ד' י"א טבת ת"ר

...רק חוק ואמץ, וחטוף ואכול חטוף ואכול נהמא דאורייתא בכל יום ויום בכל הטרדות וההרפתקאות העוברים עליך כי היא חייך לנצח, וזה היום שאתה עומד בו לא יהיה לך עוד לנצח.

ומאד מאד גדול צערי יותר מהכל מה שכתבת ש' א"ב נרו יאיר מתרשל בלימוד, אהה ה', על זה ידוע כל הדווים, כי כמה וכמה אנו מדברים וצועקים על זה שאין מנוס מכל הייסורים וההרפתקאות כי אם להשי"ת ולהתורה ולהתפילה והתחינה ובקשה וכו', ואין נהפכת לי ידיד נפשי. כבר הזהירונו רבותינו ז"ל (אבות ב) "אל תאמר לשאפנה אשנה", כל מדרג זה חביבי וידידי, כי אני בטוח בהשם יתברך שבדודאי יתקן לך השם יתברך בכל ענייני הדחקות והתלאות שלך, ויחייב ידך ותמכור סחורתך בטוב בעזרת השם יתברך, והכל יתהפך לטובה.

אבל הימים שאבדת בלא תורה שיכולת לחטוף מתוך הייסורים זייקא, זה אבידה שאינה חזרת, ובפרט מה תעשה בימים הבאים. כי גם אם תבלה ימך בעשירות, אי אפשר שלא יעבור על האדם בלבולים וטרדות רבות והרפקאות בלי שיעור, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, וכמובאר בפסוקים רבים, כי אדם לעמל יולד וכו', ומי שמבטל מחמת זה מדברי תורה ותפילה הוא אובד את ימיו לגמרי חס ושלום. **כי אדובה, כל מה שעובר על האדם - הכל לקרוא אותו לקרוב אל התורה, כי העיקר שעשועו יתברך הוא כשלומדים תורה בצר לאדם מתוך בלבולים ודחוקות, כי זה עיקר מעלת האדם על המלאכים, שיש לו מניעות ובלבולים כאלה, והוא מקרב עצמו להשי"ת ולהתורה מתוך ייסורים ומניעות והשתטחות והתפשוטות הסט"א כה שהם משתטחים בכל פעם כמו נהרות ותהומות ממש, כמו שכתוב "תהום אל תהום קורא".**

הט אזנך ושמע דברי הנאמרים באמת, ולקיים בכל עת "ה' עוזי ומעוזי ומנוסי" וכמו שכתוב "ומנוס ביום צר לי", ותחטוף בכל יום מה שותכל תורה ותפילה ולקיים "קבעת עתים לתורה" כמו שפירש אדמו"ר ז"ל לגזול עתים לתורה מתוך כל הטרדות שבועלם, כי אין יום שלא תוכל לחטוף ממנו טוב - מעט או הרבה. **כי לית יום דלית ביה טוב. ובטח בה' כי לא יעזוב אותך ויהפוך הכל לטובה.**

נתן מברסלב.

שיעורים קבועים

יום	חאריך לחודש	ליקוטי מוהר"ן ז"ה	ליקוטי חכמות ז"ה	עמוד דיומי ז"ה	הדף היומי בימים
שבת	ג	כו:	נה	פט.	סד
א	ד	כת.	נו	פס:	סה
ב	ה	כח:	נז	צ.	סו
ג	ו	כט.	נח	צ:	סז
ד	ז	קט:	נט	צא.	סח
ה	ח	ל.	ס	צא:	סט
ו	ט	לו:	סא	צב.	ע

על הפרשה סופה להתקיים

בהירות מוגזמת עלולה להסתיר על הבנה עמוקה הרבה יותר, בלי שאלות אי אפשר להבין באמת.

אפילו האב ובנו, הרב ותלמידו, שעוסקים בתורה בשער אחד נעשים אויבים זה את זה, ואינם זזים משם עד שנעשים אוהבים זה את זה, שנאמר 'את והב בסופה', אל תקרי בסופה אלא בסופה. הסוף הוא המבחן, מחלוקת לשם שמים סופה להתקיים, משום שהיא נוצרה כדי להביא לעולם הבנה חדשה, בריאה חדשה.

קיום העולם

מחלוקת קרח ועדתו נמצאת בצד ההפוך. העולם מתקיים על השלום, ההגדרה של שלום היא הסכמה ואחדות בין דברים הפוכים, כמו למשל שמים וארץ שאין לך הפכים גדולים מהם, ובכל זאת שניהם שותפים לכל פירור לחם או שאר מיני מזון היוצאים מהאדמה שמצמיחתם בזכות הגשמים היורדים עליה משמים. החיים הם שותפות מופלאה בין נשמה אלוקית לגוף גשמי, ובני האדם לא היו יכולים להתקיים שעה אחת בעולם אחד בלי למצוא נתיב איך לחיות בשלום למרות ההבדלים. קיום העולם והחיים מתבסס על השלום.

קרח ועדתו חלקו על השלום הזה, הם שמטו את הקרקע תחת רגלי החיים בעצמם ולכן נענשו באובדן מעל פני האדמה שעל גבה מתקיימים החיים. במחלוקתו ביקש קרח בעם ישראל, הוא התקנא במשה ובכהונתו של אהרן. המעמדות כהן לוי וישראל עם שלושת העמודים עליהם מושחת עם ישראל, כהונה מצד החסד שבימין, לוי מצד גבורה שבשמאל, ובאמצע יש את ישראל.

החסד והדין שני קצוות הפוכים אבל בלעדי שניהם אין אמצע, אין חיים ואין ח"ו ישראל. כשם שהנשמה נותנת חיות לגוף, כך הכהן ממתיק את דיני הלוי, אבל כדי שזה יקרה מוכרח הלוי להיכנע לכהן. לא כדי להימחק ח"ו אלא כדי לחיות. בכל נשימה ונשימה אתה נכנע לעובדה שבלי לפתוח פה ולאפשר לחמצן להיכנס לריאותיך לא תוכל להתקיים אפילו שעה אחת. מי שיתעקש להסתדר לבד, בלי אוויר, לא יחיה.

לכל אדם יש בנפש כהן ולוי. כל החיים שלנו רצופים מחלוקות פנימיות, האדם רוצה שלום אבל בתוכו עצמו מתנהלת מחלוקת, מלחמת היצרים והרצונות המנוגדים. הצדיקים הם אנשי שלום, שלום להם בעצמם והם מביאים שלום לעולם. יש ברשותם עצות אמתיות שרק בעזרתן נוכל להשיג שלום פנימי אמתי שכווץ בכניעתו של הגוף לפני הנשמה, מתוך רגיעות ומנוחת הנפש שהם תנאים בסיסיים לעבודת ה'. המצוקות והקשיים שיש לנו, ובמיוחד אלו שנוגעים לעבודת הבורא, הינם סימן וקריאה לחפש עצה אמתית אצל צדיקי אמת. עצה שתמתיק את שותפות הנשמה והגוף, את החיים.

(ע"פ ליקו"ה א"ח ראש חודש ג, י"ד קרחה וכתובת קעקע ג)

כל פרשיות התורה נוגעות לכל דור ודור, אבל מיוחדת היא פרשתנו שהשלכותיה יוצאות באופן המוחשי ביותר מתחומי הזמן והמקום ומופיעות בכל דור ובכל אדם. המחלוקת מגונה מאוד נמשלת לאש שמכלה ומחריבה כל דבר, מצד שני המחלוקת והפולגתא נוטלת מקום מרכזי בתורתנו הקדושה תורה שבעל פה. אכן המחלוקת בוראת כביכול עולמות ומחריבתם, מה שמשפיע בעיקר זו הכוונה לאן מכוונת המחלוקת.

בניגוד מוחלט למחלוקת קרח עומדת מחלוקת שמאי והלל, ההבדל המובהק ניכר כבר בשם, מחלוקתם של שמאי והלל קרויה על שם שניהם, היה שם גם את שמאי הקפדן וגם את הלל הענוותן, ובאמצעות המחלוקת הם עשו דבר משותף שנקרא על שם שניהם. קרח ועדתו לעומת זאת נושאים לבדם בעול המחלוקת, אין צד שני לפי שהם לא התכוונו לשם שמים, לברוא דבר משותף, אלא אדרבה קרח ביקש לחלוק על הדבר המשותף. אכן המחלוקת יכולה לברוא וגם להחריב, העולם נוצר מתוך מחלוקת אך מתקיים על השלום.

המחלוקת קיימת כבר בראשית העולם שכדי לברוא אותו פילג הבורא יתברך בין מים עליונים לתחתונים ויצר את השמים והארץ, רבי נתן מסביר שקדמה לכך מחלוקת קדומה אף יותר, וכפי שמלמד האריז"ל שעל מנת לברוא את העולמות הרוחניים עשה הבורא יתברך 'חלל פנוי' כביכול באור האין סוף, כדי לתת מקום לבריאה.

למרות שאלו עניינים גבוהים אפשר למצוא אותם בחיינו הפשוטים גם היום. לפני כל התגלות חדשה יש מצב של 'ריבוי אור' שלא מאפשר לשום דבר חדש להתגלות. שניים לומדים סוגיה, בהשקפה ראשונה הכל נהיר וברור ואין מקום להוסיף כל חידוש או העמקה. לאמתו של דבר זהו סוג של 'ריבוי אור', בהירות יתרה שמסתירה על הבנה עמוקה יותר שיכולה להתגלות. היא לא תתגלה בלי מחלוקת. האחד יקשה על חברו, יסדוק את הבנה ויפרוץ את הפשט הבהיר, חברו יידרש לענות תשובה, וביחד תורחב בסיעתא דשמיא הסוגיה. הקושינות שמתעוררות על ההבנה הראשונה מסייעות לצמצם את האור הגדול, כדי למצוא אותו לאחר מכן בתוך כלים של הבנה הרבה יותר אמתית.

לפיכך קרויה המחלוקת הראויה 'לשם שמים', למראית עין מתקיימת מריבה אבל מאחוריה מסתתרת כוונה משותפת להגיע אל השלום העמוק יותר, ולכן נקראים תלמידי חכמים 'שונאים', וכדרשת חז"ל (פסחים ק"ג ע"ב)

הלך התם ולמד מלאכת רצון, והחכם, שהיה בר הבנה לא היה רצונו לעסוק במלאכה פשוטה כזו, וישב בדעתו, שילך בעולם ויסתכל מה לעשות.

בפרק הקודם הסברנו באריכות הענין שאף שמותר לחכם לחפש, אבל צריך שהחיפוש יהיה מתוך תמימות, כלומר חיפוש למעשה.

ועתה נבאר עוד פן בענין זה של החכמות שיש לאדם.

חומרות יתירות - חכמות

א] כי ידוע כמה רביז"ל דיבר נגד חומרות יתירות בהלכה ובעבודת ה'. ואמר על אלו המחמירים בחומרות יתירות שאין להם שום חיות בעבודתם ותמיד הם במרה שחורה מחמת שחושבים שלא יוצאים ידי חובתם בעבודתם. ואחר שהאריך לדבר מזה אמר שצריך להשליך את כל החכמות בעבודת ה', ולעבוד את ה' בפשיטות גמור כי רחמנא ליבא בעי (עייני בליק"מ תנינא סימן מד).

ולכאורה יש להבין מה קשר בין חומרות יתירות לבין חכמות ופשיטות, וכי אסור להחמיר בעבודת ה', והרי בוודאי יש ענין גדול גם להדר במצוות?

והאמת שצריך להאריך בזה בדרוש מיוחד, אבל באופן פשוט הפשט בזה הוא, שאם האדם מחמיר מתוך מקום שרוצה לעשות רצון ה', אזי הוא חוטף את המצוה בחיות ובשמחה מתוך אמונה פשוטה שזהו רצון ה', ומרוב שהוא שמח במצוה ומאמין שזה הדבר אשר צוה ה' הוא מחפש אף להדר בזה לפאר יותר את רצון ה'.

אך הרבה פעמים הרצון להחמיר מגיע מתוך מקום שאינו מאמין שהדבר הפשוט הזה - ההלכה הפשוטה הזו, הוא הרצון של ה', וכי יתכן שה' רוצה שניקח פרי פשוט הנקרא אתרוג ונמצא בו את כל ההגדרות ההלכתיות המכשירות אותו ונענעו למעלה למטה, דבר זה כלל אינו מתיישב על הלב, ומתוך כך חושב [או מרגיש... שבוודאי יש כאן איזה המצאה מוסתרת, ועל כן הולך ומשוטט בשוק למצוא אתרוג שאין הרבה כאלו, כי בוודאי שרצון ה' הוא למצוא משהו נדיר, דבר שאין ביכולת כולם להשיג, אבל אז, כאשר סוף סוף מוצא את מבוקשו וכבר אוחד את האתרוג הנססף בידו הוא שוב מוצא את עצמו ושואל, וכי באמת זה מה שה' רוצה ממנו לאחוז איזה פרי מוזר בידו ולנענעו, זה נראה פשוט מדי, ואז שוב אינו מוצא את סיפוקו מאתרוג זה, ועושה את מצוות ללא חיות.

להאמין במצוה בעצמה

ב] אבל אם לתחילה היה נגיש למצוה מתוך אמונה פשוטה שאכן מה שכתוב בתורה זה מה שה' רוצה - אתרוג פשוט שלא הכי נקי, אבל עומד בכללי ההלכה, ואזי היה מחייה עצמו באתרוג זה, ומתוך כך, מרוב חביבות המצוה הולך לחפש להדר יותר, כי הדבר יקר בעיניו, ואזי היה עושה המצוה בשמחה מתוך רצון לעשות רצון ה'.

וההבנה בזה הוא דק מן הדק, וכמו שאמרנו צדיקים, שבוודאי התורה רוצה שהאדם יהדר במצוות, אך דבר ראשון צריך להקל ולהקל עד שיאמין במצוה בעצמה, ואז יוכל שוב להחמיר.

חומרות בעבודת ה'

ג] והבאנו דוגמא מקיים ההלכה כדוגמת האתרוג, אבל באמת ענין זה הוא בעבודת ה', בכל תפילה, ובכל לימוד תורה ובכל מצוה קלה שאדם חוטף במשך היום, שהחכמות שלו אינם מניחים אותו להבין שהיהדות הוא מאוד פשוטה, ומאוד קל להתקרב לה', לעשות בפשיטות מה שכתוב בהלכה, לקחת סידור ולהתפלל, אלא שהאדם לא יכול לקבל זאת שרצון ה' הוא פשוט כל כך, ולכן מחפש דברים בשמיים, וגם אז כאשר עושה איזה עבודות גדולות, הוא לעולם לא ימצא חיות בנפשו, כי תמיד החכמות ירדפו אותו עד שיבוא

מחלוקת קרח ועדתו

כי כל אפיין שווין, כי כל שם ה' הוא בתוך כל העדה, ודרגא זו הוא מה שיכולים לקיים ולחיות בה ולא יותר מזה.

ובזה עיוות ופשע מאד והטעה את עצמו ואת ישראל, כאילו שייך לקבל תורה ולהיות קרוב לשם ה' בלי הצדיק משה רבם, כי האמת פשוט וידוע שהש"ת בתוך ישראל, אבל אעפ"כ הכל ע"י הצדיק, ע"י בח" משה רבינו, אבל אם האדם חולק על הצדיק הרי זה דבר נורא מאד, כי חולק על שם השם ועל השכינה הק', ועוקר את עצמו מהקשר לשלימות האדם, מהשלימות שיש לצדיק, שרק ע"י קשר האדם לרצון זה להיות קרוב ודבוק בו עולה עבודתו לרצון, וזכה לדבר אמת לשבר את הרע, ולזכור את הש"ת ואת כבודו הגדול האמיתי, אבל כשעוקר את עצמו מזה, וחולק על הצדיקים המופלגים שגילו אור תורה ודרכי עבודת ה', בזה נפלג ונעקר מכל הנוצר להגדלת שם ה', ועוסק רק במה שמכיר לפי קטנות דעתו.

ולכן כינה הכתוב את עדת קורח אנשי שם, כי זה היה עיקר הפגם שרצו לעשות לעצמן שם לכבודם, כי אינם מכירים בגדולת ה' ובגדלות הדעת, בדרכי עבודה של הכנעה וביטול ויראת ה', והכל מחמת שנפלו להסתרה זו.

הקורא רבו בשמו

וכך הוא בדקות יותר אצל כל אדם, כי מחמת כל מיני סיבות שסיבב הש"ת קשה למצוא את העצות שבדברי הצדיק ולעבור את המחסום המונע אותנו מלבקש ולחפש את הדבר הפשוט והישר הזה, להתבונן בדבריו הק' לחפש בהם עצות שבוודאי ויעילו לנו להתקרב להש"ת.

ועיקר הפגם הוא כשהאדם סבור שהוא כבר יודע ומבין את דברי הצדיק, ואינו מחפש בדבריו הק' אלא תוספת פרפראות שכולם יובילו אותו בדרך שאותה כבר סלל בדעתו, או שכבר אינו עוסק בו כל כך כי הוא סבור שמאחר שכבר הבין את עיקר עצותיו וראה שאין בהם תועלת כל כך לנפשו לכן אינו מחפש בהם יותר ויותר.

אמנם באמת הוא פגם עצום בכבוד רבו לומר שהוא כבר יודע בו משהו, שזה עניין מה שהתמיר חז"ל (סנהדרין ק). במי שקורא לרבו בשמו שקראוהו אפיקורוס ואמרו שאין לו חלק לעולם הבא, כי תחילת כבוד רבו ויראתו הוא לידע ששמו ודעתו הוא נעלם וסתום ממנו בתכלית ההעלם ועצותיו הם נפלאות תמים דעים, ולידע שלא התחיל להבין בדבריו כלום, אלא לחזור ולפשפש בדבריו יותר ביותר להתייגע בדבריו להתבונן מה כוונתו הק' בכל דבר, ואיזו עצה הוא רוצה להאיר עלינו בכל מאמר.

"וכל מה שמקבל מרבו צריך לידע שעדיין אינו יודע כלל, כי כפלים לתושיה, כי מאד עמקו מחשבותיו, כי דבריו הם כמעין הנובע והם בחינת מים עמוקים עצה בלב איש, וצריכים בכל פעם לעיין היטב בדבריו הקדושים ולחתור ולשאוב מהם עצות נפלאות באופן שיוכל להציל את עצמו משטף מים רבים של זה העולם, וכל מה שידע ויוציא מדבריו צריך לידע ולהבין ולהאמין שעדיין אינו יודע כלל עד היכן מגיעים עמקות דבריו העמוקים מני ים, רק במה שהרשה יכול להתבונן מהם עצות לעבודתו יתברך כפי מדרגתו" (שם אות כא, ועיי"ש בספר דברי נועם על הל' זו שמאריך לכאר ענין שם ה' ושם הצדיק, ואת דרכי חיפוש הצדיק).

למסקנא שבנתיים אין צריך לעבוד את ה'.

אך לעומת זאת התם, חוטף מה שאפשר לעשות בלי לחשוב הרבה אלא עושה מה שצריך, אבל מתוך חיות, כי זהו העיקר - חיות מהעבודה הפשוטה, והאדם שואל תמיד, וכי לא צריך להתאמץ לעבוד יותר, אך התשובה היא פשוטה, אם הוא מאמין במה שעושה ועושה זאת עם חיות ממילא הוא עושה יותר. ולכן העיקר הוא להחמיר בענין החיות, לעשות כל דבר עבודה שהיא קטנה מתוך חיות, שאם לא כך אזי הוא גם כן חכם, כי אולי הוא עושה מעשה תם בפועל שעושה מה שצריך, אבל במוחו הוא מלא בלבולים ורעיונות שמא אינו עושה רצון ה' וכו'.

נועם השבת

נבא לקבל שבת קודש לאור דברי מוהר"ת הלכות חשב
הלכה ג, שבמה פותגה עוצם חח השבת לנאל נפשנו מכל עביות
רויחוק, לזכות להתגבר בעבודת השי"ת ולשבר משיכת טבענו,
והלכ בנח ענג שבת.

תמצית המבוואר בתורה ל"ז

מוזן מדברי רבינו ד'ל במאמר דרשו וגו' (לק"מ סי' ל"ז) שעיקר מה שהשי"ת ברא הכל ומקיים העולם וכו' הוא בין אדשמומדידו ריח, שעיקר רצון השי"ת במציאות הבריאה הוא שניכר ונדע את השי"ת מתוך העולם הזה. כי יש נח משיה של כלל דברי העולם, הדגות הפחדים המאות והרגל טבע האדם, אשר הם מושכים להסתיר ולהעלים את השבת בכל דבר ודבר דרך להכין גדולה ולבלבל בעיני שמהכיס הדבר לדבר מצוה ומשתמשים בו באור התורה לצורך הקדושה, שאז זוכים לראות איך מתנווה מתגלה הדעת. להכין בהתחדשות התגלות גדולת השי"ת שנעשה בכל יום ושעה.

כ"ל אדם צריך לזכור במציאות חסדי השי"ת, לקבל עלול מלכות שמים, ולהכיר נפלאות רחמי השי"ת, והיראה מרוממות מלכותו יד"ש, ולכן ההכרח לכלול הגוף-הבהמיות-והחומר לתוך הגופי-לתוך כח הדעת שבאדם להפכו לצורה, שכל צרכי דברי הרושט יתגבר לעוסק בהם לשם שמים, להגביר החכמה והדעת על כסילות העביות שנופל על האדם ע"י צרכי הגוף ומשיכת טבענו וכל סרודותיו.

כי כאשר הנפש בבית מאסר החושך והשכחה, אין בו כח השלם לשיחות שלו בעולם להכיר בגדולת השי"ת, ועי"ז הוא נופל לנח המדמה לשיכחה גדולה ולבלבל הדעת שמקלקל החיות וכח הבנת והשגת התורה, שהוא עיקר אור החיים.

וכל תקותינו לזכות לאור האמת הוא רק ע"י התקשרות להצדיק שמאיר אור הדעת עלינו ומזוהק אותנו לעסוק בעבודת השם לשבר תאוות טבענו, כאשר רבינו ד'ל מראה אין גם לנו שייך לזכות להשתדל ללחוץ כלי יום מחדש לזכות להכניע משיכת טבע יסודות הגוף באור התורה, ולבא לכובד הנפש ולהתגלות אור הכבוד שייך גם לנו. וכך אנו זוכים לחיות אמתית בבחי' הבל פה שאין בו חטא, שהוא הבל קדושה שיש בכל האדם, ונמשך עליו כאשר בזמנים כ'ל בריכה כבוהה נכוהה להגלות הנפש שכל דבר כו', בפרט ע"י ברכת השוחט בקדושה כראוי, שעי"ז לא נדמה נמשך פורנס בשפע והמתקנת הדין, כ"י כי להשיגוע עומדים על מה שהאדם מגביר הנפש על הגוף שזה עיקר המתקנת הדין, וככל הבל פה זה נמשך עליו ע"י שבירת התאוות היינו בחי' תענית, וע"י בחי' צדקה של ישראל.

להכיר את השי"ת ע"י הגוף

אשר נברא אדם הראשון הניסו השי"ת לגן עדן בעולם הזה, כי עיקר בריאת האדם הוא כדי להכיר את השי"ת ע"י צרכי מציאות עו"ז וצרכי גוף ודייק, ולכן פלימות ה' גינת לאדם הראשון מיד, ונגנע סגן עדן בחיים, כי היה בו כח אור הדעת לאחד את הגוף והנפש לאחד ממש, מתוך תענוג נפלא של השגת הדעת והתחדשות הכרת גדולת השי"ת, אשר זה עיקר חייו יגן עדן.

ושם בגן עדן היה צריך האדם לעבוד לשמור דרגתו, ע"י ההירות ממאכלת ענן הדעת טוב ורע, כי היה עליו להתגבר בעץ החיים-בידיעת מציאות השי"ת, עד שיראה בכל דבר שבעולם נפלאות גדולות אור השי"ת בכל ענין ודרך מחדש, כאשר יש טעם של חיות נורא - טעמי תורה בפרסיות ובכלליות - שמתחדשים בכל עת מחדש, עד שיקלום לחיות חייו ארוכים לצפח נצחים ולהתחדש בכל עת בהשגת הדעת מחדש. ובה נצטווה לעסוק, ולא בעיני הדעת טוב ורע, שיכיל להירווי מכל זה. והמציאה הראשונה בהוה היה בענין אכילתו, שבה

עיקר יגיעת האדם להכניע מיד התעוררות משיכת הגוף. וכאשר היה מה שהיה ואכל מענן הדעת טוב ורע, ע"י התחיל לדעת ממה שאין צריכים לדעת כלל, מעניין דרכי ידיעת הרע, ידיעת הרגשת העביות וכו' ומשיכת המדמה, ממושך לרחק מהקדושה לתוך מעשים רעים ומגונים, ומכלבם דעת האדם עד שאינו יכול לזכות להירות הדעת להכיר במציאות הכרת גדולת השי"ת, כי בכל דבר עולה כח המדמה לבלבל ולמסוך לדע או לסתמיות, ולא לזכור בהשי"ת רק להשווה שכל דבר נמצא סתם כך, כאילו אין נעשה נחת רוח למעלה מכל מחשבה של אמונה ודעת בכל מה שרואה בעולם הזה, שזה התחלת כח ההסתרה וכלל ניסון האדם שנעשה ע"י חטא אדור'ה, שמלכד הרע הגמור במשיכת החטא, יש גם משיכת הרע המעורב בגוף הטוב וההיח'.

הנסינין וההצלחה - בעניין האכילה

והרי עיקר מציאות נפילת אדור'ה היה ע"י אכילה, כי מעשה זה, שהאדם צריך לאכול ולעלות הנפשיות, יש בו מציאות חיבור הנפש להגוף, שמאלל גשמי ומעשה גשמי יש בו המטכט חיות הנשמה, ועי"ז הוא חי ויכול ללמד ולברך לעבוד בכל לבבו וכל כוחו, ונמצא שע"י המאכל מתהפך למציאות של מעשים טובים ומחשבות קדושות, וזה עיקר שליחות האדם - להפך את העולם הזה דייקא, לרוחניות. ושם עיקר בנין הדעת וזכרון היראה, שע"י שייך שהיה בו דעת ואמונה שביאור אותו להכיר בגדולת השי"ת.

והרי זאת עיקר כלל דרך עבודת השם שהתגלה ע"י הצדיקים, ומה שרבינו פותח לטע שיער להכנס לחיות באור האמונה, ע"י מה שנתגבר להתנהג בקדושה בכל דבר, כי הכל עומד על הנת שמוכיל ושם משתדל לזכור בהשי"ת, בדרך שמכניע עוצם אחיות כחות הגוף במה שיכול, שזה שייך לכל אדם, ע"י שמתנהג בדרך ארץ ולסדר השולחן כאילו יושב יחד עם שאר חשוב, ולאכול במתינות, וכו', שע"י יכול לזכור באיזה נקודה של ביטול משיכת השכחה בעת האוכל, להתעורר שרועה מאד לקדש הדבר כפי שבדור"א יכול גם לפי מדינתו בפסותו. כי העיקר להתחיל מחדש בבנין זה איך שיהיה לו ימי חייו, להתגבר לשבר משיכת הטבע עם מחשבות שי יראת השם והגלגלות הנפשיות כדי לזכור הטוב מהרע, לאחד הטוב שבעולם עם שורשו, ובהו לאחד נפשו וכוחות הגוף לעבודת השם, ובכל מה שנשכל הרי יש לתקן ע"י בקשות ונתינת צדקה.

ומחמת שאדור'ה עבר על זה, נתבלבל כל העולם וכל הדורות נפלו, שזה בחי' חטא אדור'ה שנופל כל הניצוצות, ועליו לתקן בכל יום מחדש. כי אם היה עומד בניסון הנפש, היה מבטל כל כוחו וניקטו והיה ממלגה מציאות של יושב יחד עם שמאיר בו אור הדעת בלי גלות וצער ומלאכה, אבל כאשר לא עמד בהו, נתפדר הנפש מהגוף, ואינו שייך לחיות לעולם, ויש צורך בלי"ט מלאכות וסרודות קשות. כי לפי מה שהאדם נמשך אחר טבעו וממטען הפרנסה והשפע, הכל בא בקושי כבד כבד גדולה, כי כאשר הנשמה מתגבר על הגוף נכניעים כוחות הרע והאדם יוצא ממירת הדין, וכל גלות וצער הוא מחמת שלטון הגוף על הנשמה. ועי"ז נמצא גלות ונעטר האדם מג'ע טעמו הנפש השגת גדולת השי"ת, מלחיות בכח מוקדם מלכת הנפש שיושבין ונתינים מזיו שכניה, וכך נעשה שכחה על העולם שאין יודעים איך להכיר בגדולת השי"ת.

לקבל מהצדיק דעת איך להתקדש

ועי"ז נמשך הדורות אחר משיכת העולם דור המבול והפלגה, עד שבאו האבות הקדושים, ועל מתוך משיכת הגוף המזדמה לתכלית הכרת מציאות השי"ת, לארבה יראה והתגלות השגת הדעת, להיות מציאות שלימה להשי"ת.

ורק אחרי שירדנו למצרים כדי לזכור וזמנת הרע שנדבדנו בנו, שזה בחי' תיקון בבעת אפך תאכל שצריכים לתקן ע"י הקושי והמלאכה, אוי ביציאת מצרים נעשינו עם השם שעובדים את השי"ת בקדושה. כי עיקר גלות מצרים הוא גלות משיכת תאוות הגוף, וביציאת מצרים היה כדי לעבוד את השי"ת וגו', ולקבל באור התורה שבה ימצא כל אדם דרך להתגבר באור הדעת שבכוחו יעבוד לפני השי"ת תמיד, כאשר באור קבלת התורה פסקה הזוהמה, וזכנו לאמונה ודעת.

וכמו שהאבות הקדושים עלו להתקדש וכו', כך שלימות הקדושה נמצא ומתלה באור הצדיקים שאנו מתקשים לאורם, ובאור רבינו ד'ל מאיר עלינו אמתית כח אור קבלת התורה, שעיקרה להכנס לעבודת השי"ת, ולהתחיל תמיד להתנהג בדרך של יראת השם ויישוב הדעת בכל דבר, לשבר משיכת הטבע, ולהתגבר במה שצריך להתגבר, וגם כאשר נעשה עם האדם מה שנעשה, הרי נמצא כח של גאולה ותיקון, ואין ליפול מזה כלי, רק להתחזק באור נוראות העצות הדרכי ההתחזקות.

כי באמת הנשמה שבתוך האדם נמצא בבלות מר מאד, וצויעק מאד לישועה, ועיקר חפצה ורצונה הוא לצאת ממאסר הרגל הטבע שלו ולזכות להגביר כח אור הדעת, ושום ירידה או ריחוק לא ישיכח זאת מהנפש כלל, רק ימצי יד וישתוקק, כי הוא חלק אלקי ממלך. וגואלת הנפש באמת נמצא קרוב מאד, אך דרך נתקבד בדברי רבינו ד'ל להתחיל מחדש לקבל אור התורה ולהתנהג בכל דבר בדרכי התורה, כאשר זאת אמתית כמיהת הנשמה.

כי עיקר גואלתו הוא להתדבק באור האבות ולזכור ביציאת מצרים, בהתגלות הדעת של הניסים האותות והמופתים, ובמה שקבלנו התורה בהר סיני, ועי"ז יבין עוצם נקודת האמת של רבינו ד'ל ששמעלה גם אותנו לקבל עול תורה תמיד, וממציא דרך ועצה שכל זה יהיה שייך לנו תמיד.

הסתרת אור הצדיק - קרדח

וכלל הסתרת אור הצדיק שהוא בחי' מחלוקת קרוד ועדות, שלא רצה להכיר שצריכים להתקדש יותר ויותר כאשר זכר הצדיקים. וזה הטעם כי כל העדה כולם קדושים, שאינו שייך שמשה ואהרן יהיו גדולים ממנו, כי קבע שיש דברים שהאדם צריך להגיע עליהם ובהו אין יותר במה לעלות להשגת הכרת השם. וקרוד הרי חולק גם על כל מה שהצדיקים מגלים עצות לכל אדם לעמוד קיים במלחמה זו וכו', וטוען שאינו שייך להביא נפשות ישראל לעבודת השם להגביר הנפש על הגוף וכו', כי לא ידע מגודל כח הצדיקים.

אבל אנו מהירים מקרוד ועדות, ושומעים בעצת רבינו להתחיל תמיד מחדש, לעסוק בתורה ופתיחה, ולפרש שיחיתו לפני השי"ת ברצון ובקשה לזכות, ובהו להתחיל תמיד מחדש, ולקבל מהיה"ת פה שאין בו חטא, היינו הדעת שמאיר על האדם את הטוב שבו. ומה שאין בו זוממת חטא, כי יש בו נקודה של טוב והתגברות, כי בכל פעולה של מה שהוא יקר גדול מאד מחמת שהצדיק מעלה זאת ועושה מה בנינים נוראים ותיקון העולם.

וכאשר האדם אינו מתיישב, רק מתחיל מחדש כל ימי חייו, הוא מתדבק באור הצדיקים, בהכל פה דקדושה, שלאורה רואה איך להתנהג באור הדעת, ואין שי בו טוב וישיכית לגועם הדעת עד שבהו מוצא טעם נן עדן, ובהו מתחזק כח טעם המתקברות להשי"ת, עד שאינו יכול לענוב זאת בשום מעשה שעושה, כי נועם מתיקות ההתגברות בעבודת השי"ת מאיר עליו שמחה וחיות ואור של נצחון גנים ונורא שאין דומה לו בעולם, ועי"ז הרי כל מה שיעג ועבד כל השנים עוד יבא אורו לתכלית השי"ת, גם בעת קושי היידידות גם כן נעשים תיקונים גדולים.

הכח לקבל אור הצדיק - ע"י שב"ק

שב"ת ב'ו ת'אכל

ועיקר כוונתו לזכות לקבל אור הצדיק, ולהתגבר להיכנס לעבודת השם, הוא ע"י קדושת השבת, כי קשה מאד לאדם לשבר טבעו להתנהג בכל דבר באמונה ודעת, ובפרט כאשר הוא סרוד בלי"ט מלאכות בימות החול, וגם אינו מרגיש ומבין

הצדיק, ועי"ז רחוק מקבל אור התורה הדרכי הצדיקים. ואפילו כאשר רוצה מאד, הרי אורו דורך להתנהג בו שהוא בחי' תענית, למעט בהכרחיות, קשה לזכות להתרגל לעמוד תמיד בהו, וכלל דרך קשר הגוף להנשמה שמתלה בדברי הצדיק הוא ענין שאינו ידוע ומזכור כלל, ועוד נמצאים כמה פסיקות וכי עד שאין יודעים איך שייך להתגבר בקדושה בעסקי הרשות בפרט באכילה.

אבל בקדושת השבת נמצא השי"ת להיכנס לזה מחדש בכל שבוע, כי עיקר קדושת השבת שבת בחי' עליות המלכות והתחזק בשורשו וכו', שזה ענין יחוד של הישות לשוש הרחמנית עד שורש הרצון, הוא מה שבשבת מתבטל מציאות ההסתרה של עירוב הטוב והרע, שהוא הכח שמסתר נועם אור הנשמה ובחי' התגלות ההכרה בהשי"ת בעולם הזה באור הדעת.

ולכן שבת הוא ממש מעין עו"ב, כי כל טועמיה חיים זכו, וכאשר האדם טועם מהות של מנוחת שלום ושלוה, מציאות שבירת השבת, והשמחה במה שמעדי שבבת על אחדות השם, בעת נשמה, הרי אז מתעורר לבקש לטעום אור הצדיקים שבבת, שבהו מקום זכור אם יום השבת, שיכנס בדעתו וזכרון מציאות השי"ת שמחדש עולמו, ובשבת מעלה ומקשר עולמו לרוחניות.

וכאשר מתקשר לאור ספי הצדיקים, וינוק מאור רבינו ד'ל הרי בודאי טועם טעם החתברות מציאות החיים שלו-הגוף לתכלית הנצחי-לנשמה באיזה דרך ששייך לו.

וכאשר **בשבת השבת** יתגבר לשבת ביראה מתוך שירות ותשבחות, ולהתנענע בנועם זכרון הקדושה בכל מאכל שבת קודש, הרי בהו לימוד ירידת אור השי"ת, ויבין המציאות של האכילה, היינו דבר גשמי שהוא בקדושה, אשר זה ענין אכילת שבת ואכילת הקרבתו וכו'.

ולפי הרצון שנמצא בליבו להתקשר להארת הדעת הזה, הדבר יכנס בעומק לבבו, עד שיפחין לחי' הלבין איך למאס בכל עביות, כי צמאה הנפש לאור הרוחני שטעם בשבת, שע"י יוכל להתגבר בפסותו, כאשר ע"י הרי יפתח אור הדעת להבין איך ע"י התבודדות ורצון חזק, כי רוצה באמת ובכסף נועם שבת, ועי"ז יוכל להתגבר בימות החול ללחוץ עם השכחה רק לזכור מה שזכה בשבת ועל זה לבקש בכל לילה וכו'.

ועי"ז יוכל לקבל את השבת שאי"כ לגמרי בדרך אחרת, ממש כמו איש שנתמהה פלחם קשה כל השבוע ועכשיו מצא מנוחה, כי לחם נגד טבעו ועכשיו מוצא התגלות אור הדעת יותר, שצריך למצוא בהירות יותר גדולה וכח יותר גדול, אין לתקן בחי' תרגום ע"י לשון הקודש, שזה עיקר ההננה לשבת **ברקיות שמ"ת, רחיצת המקוה והטבילה**, לסרה ולזכר הגוף שיתאחד למציאות הקדושה.

ולפי מה שמשמשים נעימות הקדושה בתפילה שירות ותשבחות, ולימוד התורה, נמשך נועם הדעת מעין עו"ב, בהיות כמו אדור'ה בגן עדן בתחילת הבריאה כאשר יהיה בעת חיותית המתים.

ולכן כל ההשפעות משכים מקדושת ענג שבת, כי כלל חסרון הפרנסה הרפואה והמתקנת כל דין הוא מחמת התגברות חושך הגוף על הנפש, ועי"ז הכינים שולטים ר'ל, ונעשה מציאות של גלות והסתרות, אבל בשבת נפתח מקור השפע ע"י ענג שבת, כי הוא התגברות הנפש על הגוף, ובעת רצון של **טעוה שלישיית** מתגלה

אנשי מעשה

בזכות מנהג קדוש

הוא הגביר את הדפיקות על הדלת הרעועה, ומורגע לרגע גבר בו החשש כי משהו כאן אינו כשורה. גישר ר ישראל לבית השכנים, שהקולות שבעקו מתוכו העידו כי יש כאן ענין ערים, ושאל האם ידוע להם אם שכינים נמצאים בביתם כעת. "כן גם נמצאים בבתינו בשבת", באה התשובה.

"באתי לשמחת השלום זכר שלהם", שח להם ר ישראל, "צני נוקש ואין קול ואין עונה. חזר אני לשלומם".

התלבו השכנים לר' ישראל, דפקו אף הם על הדלת בנקישות רמות, וקראו בקריאות רמות: "וה מאיר! ור מאיר!", ולאחר ששום מענה לא הגיע מתוכי הבית, פרצו את הדלת הרעועה ונכנסו פינמה.

מיד קידם את פניהם עשן סמיך שמילא את כל חלל הבית, מבוהלים מיהרו לחפש את ר' מאיר! גילו כי בני המשפחה שוכנים כולם מעולפים. התברר כי שאלה אירעה בעשנשתי והיא הפיצה עשן מחניק בדירה האטומה, ובני הבית ששארו להשקין, נחנקו בשנתם.

ר' ישראל נעשין מיהרו לפתוח את החלונות בענין כדי שאויר נקי יחדור פינמה, הם העירו את בני המשפחה - שעדיין הייתה נשמתם באפם - ובסיעתא דשמיא הצילו את חייהם.

למחרת בשבת בבוקר, היה הדבר לשיחת היום, השמועה על המאורע עברה מפל לאוזן ותוהום העיר. כולם שחו בפרטי הנס הגדול ואמרו כי ללא ר' ישראל היה יכול לקרות כאן חלילה אסון כבד, ורק בזכות מנהגו הטוב הציל משפחה שלימה ממוות לחיים.

טרוביצער, הוא היה חתנו של רבי נתן ב"ר יהודה מתלמידי מוהר"ת המובהקים, בירוב ימי עו להתגורר באומן, שבהו צדו שבחצר הקלדי קבע את מושבו ובחצות הלילה היה קם לעבודת השם והיתה זוגתו הצדקת מזכירה לו שמות אנשי הדוקים לישועה, שיתפלא עליהם בעת רצון זו.

מנהג קדוש היה לו לר' ישראל טרוביצער, ללכת אל כל השמחות בעיר. בכל פעם שכריז הגבאי בבית הכנסת על שלום זכר בעיר, היה ר' ישראל עושה את דרכו אל הבית בו התקיימה השמחה, להשתתף ולקחת חלק, גם אם אותו בית היה בקצה השני של העיר.

גם באותו לילה של חול ה' חולטי ר' ישראל כי הוא הולך אל ביתו של ר' מאיר! לאחל לו טוב ולברכו בברכת הן שיטה להכניס את בנו בביתו של אברהם אבינו בעתו ובזמנו, הוא לכש את מעילו ויצא אל הרחוב החשוך והקפוא. קור מקפאי עצמות קידם את פניו, הוא הטיב את צעיפו והחיש את צעיפו. כעבור כבדת דרך עמד לפני דלת ביתו של אבי'הן, הוא נקש עליה קלות והמתן. מקץ רגעיים ארוכים חידש את הנקישות, ברם אין קול ואין עונה. תהה ר' ישראל בינו לבין עצמו; הלא השנה עדיין מוקדמת וכולם לא אמורה להיערך כאן עתה שמתים שלום זכר?

ר' מאיר! (שם בדוי ליהודי אמיתי) מעני העיר אומן היה, הוא התגורר עם בני ביתו בבקתה זלה בקצה העיר, בנפשו הביא לחמו, והשתדל לתן את ילדיו בדרך התורה והורה.

ויהי ויום זכר נודל לו לר' מאיר! בנוהג שבעולם, כאשר אחד מגנדיי העיר עורך שמחת 'שלום זכר' - הכל קרוביו, כמאמר החכם מכל אדם 'אוהבי עשיר רבים'. לא כן שמדובר באחד מעניי דמתא, שאז מעטים הם הנבאים לזכרו במזל טוב.

על אחת כמה וכמה כאשר מזג האוויר סגרירי והבריות מתבלטים שבעה פעמים בטרם יאמרם הם את ביתם המוסק הרחובה. זה בדייק היה המעשה של ר' מאיר! אותו ליל-שבת שלפני הברית של בנו, לילה חורפי וסוער היה, השלך ידו ללא הפוגה, ומכזי המעטים של ר' מאיר! העני והאביבן נותרו ספונים בין ארבעת כוחלי ביתם.

בערב שבת קנה ר' מאיר! לשארת פרוטויו מעט זרעונים ופירות, לכבד בהם את אורחיו, שמן הסתם יצאו לזכרו. אפסי, כי אף לא אחד נקש על דלת הבית. כשנקפו השעות ואיש לא בא, עלה אבי'הן על יצעו ולא וגם בני משפחתו פנו לשנת ליל, לא לפני שהיטיבו את השמיכה שכיסתה את הרך הנוול הנם בשלוה בעיריאתו. בטרם הלך לישון, עבר ר' מאיר! מחולק לחלון, לאטום את הפצות במטליות, לכל יחדור פינמה הקור הגדול העלול לצנן חלילה את בני הבית. * * *

איש יהודי היה באומן, מחסידי ברסלב הגלהבים, ושמו ר' ישראל הכהן

הלכה פסוקה

מאת הר"ג ר' שמעון אנשיץ שליט"א
מו"צ דביהכ"ס נחלת חזן

דיני שלוח הקן - ד זמן קיום המצוה

בשבת. אין לעשות שלוח הקן בשבת (מהרי"ט קדושין ס"א. עי"צ ס"ר"ל ח"ט ס' א"ח ק. חיים ביד י"ד פ"ג ה"ג"ק בספר שלח תשלח בתשובה ק"ק. אמנם בכ"פ החיים שח ר"ל, מביא כמה פוסקים המתירים. אך קשה לטעון ע"ז כמחמת טעמים. ראה בש"ת עמוד פ"ט-צ). **אך מותר** ללכת בשבת ולהסתכל אם יש אפשרות לקיים המצוה (הגה"ק ש"ס).

במי הספירה. י"א שלפי הקבלה אין לקיים מצוה זו בימי ספירת העומר. אך למעשה כתבו האחרונים שאם נזדמן בימים אלו, יש לקיים מצוה זו גם אז (מבית לוי עניני י"ד עמוד ש"ו, ושבעל המנח"ע ע"ש. כן הגרי"א, בספר של"ת עמוד פ"ח. הגה"ק ש"ס בתשובה צ"ו. ק"ק. הגרי"א הלל במקבצי"א עמוד קפ"ט. שהוא רק למי שישעוה לשם תיקונים עליונים וכו').

האם מברכים על מצוה זו

א. דעת הרבה ראשונים ואחרונים שאין לברך על מצוה זו (הובאו בברכי יוסף ובשיורי ברכה י"ד רצ"ב. בספר הבנים תקח לך עמוד נ"ט-נ"ז. ובש"ת עמוד מ"ט שכן נהגו גדולי דורנו. וכ"ז דלא מלקצת ראשונים ואחרונים הסוברים שצריך לברך).

ב. אך אפשר לברך בלא שם ומלכות, והיינו: 'ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על שלוח הקן' (ראה בה"ל). וי"א שהנוסח הוא 'לשלח הקן' (הגה"ק בש"ת חתומה ז'). **וכן** אפשר להרהר כל נוסח הברכה: ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר וכו' (ראה ש"ס).

ג. אין מברכים שהחיינו על מצוה זו, אפילו מי שמקיים אותה פעם ראשונה בחייו (ראה: ברכי י"ד ש"ס ב ערוך השלח ק"ב: הת"ל עמוד ס. ובש"ת סע"ף ד שכן נהגו גדולי דורנו).

אימותי אפשר לקיים המצוה ביונים

כדי להבין את הדינים המתבארים הלה, בהכרח לדעת טבע היונים: בניית הקן והטלת הביצים נעשים רק בחודשי הקיץ. לאחר שגמרו לבנות את הקן, אזי בדרך כלל בלילה הראשונה מטילה ביצה אחת ולמחרת בלילה או יומים מטילה עוד ביצה. ומתחילים לדגור עליהם, בלילה דוגרת רק האם, וברוב שעות היום דוגר האב. לאחר שלושה ימים מתחיל להווצר דם בביצה, ולאחר שלושה ימים נוספים מתחיל להווצר האפרוח, וכעבור שבועיים בערך יוצא אפרוח/גוזל מהביצה הראשונה, ולמחרת או יומיים אחר כך יוצא אפרוח מהביצה השנייה. ובחמשה ימים הראשונים היונים רובצים על האפרוחים כל הזמן, חוץ מהזמן שהיא מאכילה אותם, ואחר כך הרבה מן הזמן אינה רובצת עליהם אלא היא רק נמצאת בקרבתם.

א. בדרך כלל אפשר לקיים מצוה זו רק בלילה, כי אז בטוחים שרק האם נמצאת בקן, אבל ביום בהרבה שעות נמצא האב, והרי אין מקיימים מצוה זו כלל בשילוח האב (וכמש' בש"ע רצ"ב).

ב. יש לוודא שיש כבר ביצה אחת לפחות. כי לפעמים רובצת האם בקן עוד לפני שהטילה ביצה.

ג. יוצאים ידי חובת המצוה אפילו כשיש רק ביצה אחת (ש"ע רצ"ב א. וראה להלן איך להתנהג כשרוצים לקחת את הביצה).

ד. לכתחילה עדיף לקיים המצוה בתוך שלושה ימים מהטלת הביצה (כי אחר כך, י"א שאי אפשר לקיים המצוה, כי הביצה נחשבת כסריפיה מחמת הדם שבתוכה. אך בש"ת סע"ף יח מביא מהרבה פוסקים שיוצאים גם אז. וכן ראה בספר הבנים תקח לך עמוד לה).

ה. יש לוודא שהבנים שליומנו, כי אין יוצאים מצות שלוח הקן בביצים שבורות (רבינו בחיי זכרון כ"ז. וכ"מ מהגר"ש"א בספר הת"ל עמוד לו. והגה"ק בש"ת תשובה ס"ט).

ולהלן יתבאר מה הדין אם נשברו בעת השילוח.

ו. מצות שלוח הקן הוא גם כאשר יש כבר אפרוחים/גוזלים (ש"ע ש"ס א). אך הוא רק כשעדיין אינם יכולים לעוף (ש"ע ש"ס ז).

ז. אך **דע**, שאפשר לקיים את המצוה רק כשהאם דוגרת על הביצים או רובצת על האפרוחים. אבל אם היא נמצאת רק על ידם אפילו כשהיא נוגעת בהם - אי אפשר לקיים מצוה זו (וזולת אם מתקופת זכוכיה נוגעת בהם. ש"ע ש"ס י"א-ב). **ולכן**: כשיש עדיין ביצים, בדרך כלל אין לחשוש לזה, אבל כשיש כבר אפרוחים - יש להזהר שיהיה בחמשה לילות הראשונים, שאז רובצת עליהם, אבל לא בעת שמאכילה אותם שאז רק עומדת על ידם. אבל לאחר הימים האלו, יתכן מאוד שאינה רובצת עליהם אלא רק נמצאת ליד האפרוחים.

בני הנועורים הליכות קודש שבת | פרק ב'

זמור זה בכל עוצם כוחו, ויאמר התיבות במיתון גדול ובשמחה רבה ועצומה, ויכון גם כן במחשבתו שכונתו לעשות תיקונים גדולים בעולמות העליונים ולעשות בזה רצון הבורא יתברך שמו ואז בוודאי יחשב לו כאלו כוון בכל הכוונות ורחמנא ליבא בעי'.

ובאמירת לכה דודי, יש לשים לב לתיבות הנוראות שכתבם ברוח הקודש ר' שלמה אלקבץ, כי מדבר אל הנפש שצא מכל החולין שלה, לבנות בתוכה את בית המקדש הפרטי להיות שם משכן אור השם.

ואחר כך באמירת 'כוונא', לב מי לא יתלהב בראותו המילים הקדושות של התנא אלאוקי רבי שמעון בר יוחאי, שם מעורר היחוד הנפלא של הבריאה עם בורא עולם, ושם אפשר להתחזק באמונה שכל מה שעבר עליו השבוע הכל הוא באמת אחד ממש עם השי"ת, אלא שבכל ימות השבוע היה ניכר קצת מידת הדין וההסתרה, וכעת מתבטלים כל ההסתרות לראות רק אור השם.

מובא בשיחות הר"ן סימן ע"ר: כשאומרים "וכלהון מתעטרין בנשמתין חדותין" ראוי להתעורר מאד בשמחה גדולה והתלהבות גדול.

תפילת ערבית

פוחתים התפילה בברכו שאז זוכים לקבל תוספת הרוח יתירה, ומובא בזה"ק (תרומה קלה): שצריך לומר 'ברכו' ברצון הלב ובשמחה, כי אז יוצא קול גדול למעלה ומכריז בכל הרקיעים שנתקדשו בקדושת שבת על ידי בני ישראל.

וכבר ידוע מה שהזהיר היושר דברי אמת על אלו המתעוררים להתפלל בכוונה רק בזמורים שמוסיפים בעינות מיוחדים כמו שבת וימים טובים, כי באמת צריך לשים לב לכוון ההתפלל כל התפילות גם אלו שאומרים אותם ביום חול כמו תפילת ערבית, בכוונה יתירה, כי עכשיו בשבת התפילה עולה למקום גבוה יותר. ומי שמשתדל להתפלל בבחינת כל עצמותי תאמרנה, יכול להתעלות יחד עם התפילה למקום גבוה יותר של דביקות והרגשת התנוצצות עריבות נועם זיו אלקותו יתברך, ובפרט בעת קריאת שמע יתעורר למסור נפשו להשי"ת.

וכשאומר 'הפורש סוכת שלום עלינו' בברכת השכיבו, יתעורר בשמחה גדולה על כך שה' פורס עליו כעת סוכה של שלום ושלווה להשקיש כל שיירי סערת הנפש של ימות החול, ואחר כך אומרים בקול ניגון ונעימה בהתלהבות יחד כל הציבור את הפסוקים של 'ושמרו בני ישראל' שם מתחדש הברית בינינו לבין השם יתברך, ואחר כך נגישים לעמוד בלחש להתייחד עם השם יתברך בתפילת שמונה עשרה שם אנו מעידים על בריאת העולם שהוא תכלית נקודת השבת, ומחזקים הנפש שהיום הזה הוא מיוחד מכל הזמנים. ומובא בספר יסוד ושורש העבודה (ש"ס פ"ח), שבאמירת ויכולו יקבל על עצמו מסירת נפש באיזה ציור של מיתה, להראות אמיתת אמונתו ביחוד אלקותו ית', מגודל החדוה והשמחה שבוער בלבו.

תפילת המנחה

ידוע מהבעש"ט שהיה מאריך בתפילה זו, כי היו מגיעים אז אפי' ורכבות נשמות לקבל תיקונם. ואף שאין אינתו מי שידוע בסוד הדברים, אבל כבר מובא מהאריז"ל שזמן זה של התפילה הוא גבוה מאוד, ואפשר לכל הפחות לתקן חלקים מהגשמה הפרטית שלנו, כל מה ששכחנו את השם יתברך במשך ימות החול, על ידי הטרדות והיגיעות בעניני פרנסה ובעניני הבית, וכעת בזמן המנחה הוא הזמן ליישב הדעת, לבקש על דעת, תשובה, מחילה, רפואת הנפש וכו' לקראת החתונה הגדולה שתתקיים בע"ה בשבת הקרובה - לכה דודי לקראת לכה.

ולכן כל מי שיראת שמיים נוגעת לליבו, אף שאינו מרגיש תבערת קדושת השבת הבערת בעצמותיו כפי המסופר על חסידים קדמונים, בכל זאת ישתדל לכוון מילות התפילה כפשוטו, לבקש מהשם יתברך להטהר מכל השבוע, ולתת בנשמתו הכח לקבל נשמה יתירה.

קבלת שבת

הנה הנה מתחיל ההכנה לחופה, החזן כבר מתחיל בקול ניגון ונעימה לזמר להשם יתברך את הפסוקים הנפלאים והמתוקים מדבש שאמרם דוד המלך ע"ה - לכו נרננה לה' נריעה לצור ישענו', הבה נקום בוריות מהעצלות והכבידות שעטפה אותנו כל השבוע, נתנער מטרדות יום השישי, ונלך לרנן לצור ישענו בשמחה, יחד עם כל הציבור הקדוש.

ותיקף בתחילת קבלת שבת, מזהיר אותנו דוד המלך ע"ה אל תקשו לבכם במריבה - כלומר, בל נקשה לבבנו ונשאל שאלות האם השבת שייך אלינו והאם כדאי להתאמץ בשבילה, כמו המרגלים שחקרו האם כדאי הוא הדבר להכנס לארץ ישראל, אלא נאזור כגיבור חלצנו, להתנתק במחשבה מכל השבוע, ונפתח הפה בשיר ורננה להשי"ת.

ובשימת לב במזמורי קבלת שבת, נראה שכמה וכמה פעמים מזכיר את הגרים ואומות העולם שבאים להמליך את ה', והכוונה גם אלינו, שאנו מעתה כמו גרים חדשים הבאים להמליך את ה', לא כמו בשבוע שעבר, אלא ממש חתונה חדשה.

ובמזמור לדוד הבו לה' בני אלים, יש להתעורר ביותר בקולות וברקים, כי בפסוקים אלו מתגלה אור ה' בכמה קולות כמו בקבלת התורה, קול ה' על המים, קול ה' בהדר וכו'.

וכמבאר בכתיב האריז"ל התיקונים הגדולים והנוראים הנעשים בעולמות העליונים על ידי אמירת מזמור זה, ונעתיק לשונו הק' של בעל יסוד ושורש העבודה (פ"ב שער העליון): "ובוודאי אשרי מי שיגיע ידי שכלו לכוון במזמור זה כוונת האריז"ל, אך לאו כל מוחא סביל דא, לכן יאמר

נתיבים טורס
משהו נפלא קורה לך!

שבת באומן
במחיר מדהים!

רק \$495 כולל הכל!

במגוון תאריכים לבחירתכם | מוקד הזמנות: 02-6338444

הר"ר אלמור משה קעניג הי"ו צפת לרגל שמחת אירוסים בתו נ"י עב"ג הבה"ח אשר אנשיל נ"י בן הר"ר יעקב קולבן הי"ו בזכות רביה"ק זינו לרוב נחת דקדושה	הר"ר נחמן ב"ר יוסף קיש שפירא הי"ו ירושלים לרגל שמחת הולדת הבן בזכות רביה"ק יזכה לרוב נחת דקדושה	הר"ר שמחה יצחק פלנבוים הי"ו צפת לרגל שמחת הולדת הבן בזכות רביה"ק יזכה לרוב נחת דקדושה	מציאה - דירה חדשה מיכנה באומן במרוקט יחידותי פנינת הנחל [איניהון] 26 מ"ר [4+ מיטות] ק"ג, 3 דק" מהציון, אכלוס מידי - לפרטים 0533128765
---	--	--	--

דוד צדיקים
חוויה עם נשמה

חוויה עם נשמה

מטון בקבוצות הכל כולל
מזנוח
\$495
כרטיס ה"ש החל מ-
\$295
+ שליחת מזוודה!

3 טעמים עם חותמים והאמיתים
שירות אמנות

חוויה עם נשמה
• עם השירות המלכותי של דוד צדיקים •

ברכת מזל טוב שגורה באת לחברינו היקרים הרה"ח ר' יואל משה זשיט"א לרגל שמחת הולדת נכדו בן לחתנו הר"ר יהודה שטרנפלד הי"ו הרה"ח ר' יהודה ייטש שליט"א לרגל שמחת אירוסים בתו עב"ג הבה"ח מאיר יוסף הי"ו בן הרה"ח ר' יצחק אייזיק שיש שליט"א הרה"ח ר' משה מנחם קלוגר שליט"א לרגל שמחת אירוסים בנו הבה"ח מרדכי אליהו קלוגר הי"ו עב"ג בת הרה"ח ר' מנחם לנדסמן שליט"א בזכות רביה"ק זינו לרוב נחת דקדושה ולדורות שירים מבורכים	מאתלים באהבה: חברות מאירת עיניים - ירושלים חבורת החבורים זמארת עיניים - ירושלים לתרומות והצננות: 054-8418146 ת.ד. החיד"א 3/2 בית משמש פקס: 0765102516 להצטרפות למנויים בדוא"ל: subscribe@haleb.org לרווחים נגיחים: הפקד את מעשרותיך בבנק הפועלים סניף 692 מ-ת: 679669 ע"ש עלה תרופה
--	---